

[Korsgaard.]

findes en naturligere Anledning hertil end netop denne, hvor man altsaa har Finansministerens Udtalelse i nogenlunde frisk Erindring.

Førend jeg gaar over til at tale dels om vor Valutas Stilling dels om vor Kronens Stilling, to Problemer, der naturligvis i høj Grad hænger sammen, vil jeg dog gerne, naar der nu alligevel ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling siges noget om Finanserne, sige nogle faa Ting om de foreliggende Tal. Jeg vil da begynde med det helt usikre, nemlig Aaret 1932—33. Her viser jo Finanslovsforslaget — altsaa saaledes som det blev forelagt, ikke saaledes som det nu maa anses for at skulle have været forelagt — et Overskud paa ca. 20 Mill. Kr. Af disse Penge er i Virkeligheden allerede forsvundet ca. 8 Millioner, idet Militærdgifternes Nedsættelse med 10 Mill. Kr. væsentligt bidrog til dette Overskud, og som det vil være bekendt, er denne Nedsættelse fjernet. Altsaa, vi arbejder i Virkeligheden med et Finanslovsforslag, som viser et Overskud paa ca. 12 Mill. Kr.

Men der er saa i øvrigt en hel Række Usikkerhedsmomenter med Hensyn til det kommende Finansaar, og her vil jeg nævne et Par. Jeg vil da først nævne, at Statsbanerne er opført med et Underskud paa 31 Mill. Kr., indeværende Finansaar viser ca. 38 Mill. Kr., altsaa, man maa vel antage, at paa dette Punkt vil Finansloven ikke komme til at holde. Hvad angaar Forbrugsafgifterne, som jo er den afgørende talmæssige Faktor indenfor Skatteparagraffen, er Forholdet det, at indeværende Finansaar efter Finanslov og Tillægsbevillingslov sammenlagt vil give en Indtægt paa 365 Mill. Kr. Heroverfor staar paa det forelagte Finanslovsforslag en Indtægt paa 336 Mill. Kr. Der er altsaa for det kommende Finansaar regnet med ca. 30 Mill. Kr. mindre end det Beløb, som der vil blive Tale om i Aar. Ikke desto mindre udtaler den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale, at man paa dette Punkt i høj Grad maa regne med en Svingten. Man skal jo i disse Tider intet forsværge, men jeg synes alligevel, at der er en Del at tage af. Det kan være, at det ikke bliver nok.

Den højtærede Finansminister peger i denne Forbindelse i særlig Grad paa Toldindtægterne og nævner Valutaloven, saaledes som den er vedtaget. For øvrigt er den jo ikke vedtaget for det kommende Finansaar, som bekendt gælder den kun i 2 Maanedere. Jeg maa efter den faldne

Udtalelse gaa ud fra, at Regeringen mener, at den skal gælde meget længere, at den med andre Ord ikke er brudt sammen, før det kommende Finansaar indtræder. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg for saa vidt vil haabe, at den højtærede Finansminister har Ret heri, men det forudsætter jo ganske vist, at Valutaloven skal bruges efter sin Hensigt. Jeg har det absolutte Indtryk, at hidtil er den ikke blevet brugt efter sin Hensigt. Jeg har ogsaa det Indtryk — men det kan maaske hverken bekræftes eller afkræftes —, at Indførselen af Luksusvarer endnu har et meget stort Omfang, saaledes at altsaa den Mindreindtægt, som Finansministeren regner med, takket være Valutaloven, ikke skulde være den rette. Jeg maa imidlertid haabe, at det virkelig er Mening at bruge Valutaloven efter dens Hensigt, og saa er det jo sandsynligt, at der vil komme en betydelig Nedgang i Luksustoldafgifterne, men, som sagt, der er dog 30 Mill. Kr. at tage af, saa paa det Punkt synes jeg ikke, man skulde tro, at Faren var saa forfærdelig stor.

Men saa kommer der en anden Post, om hvilken man vel med en vis Ret kunde sige, at det er en sikker Post, nemlig at Forrentningen af vor udenlandske Statsgæld vil stige med 14—15 Mill. Kr. Jeg maa indrømme, at man kan vanskeligt ræsonnere ud fra et andet Standpunkt end det, hvorpaa man befinder sig, og som Forholdene er i Øjeblikket, maa det erkendes, at hvis Dollarens Værdi forholder sig til Kronens Værdi, som den gør i Øjeblikket, bliver der en Merudgift paa 14—15 Mill. Kr. Men er det sikkert, at dette Forhold vil holde? Man kan saa spørge: Vil det blive forværret? Den Mulighed er der, men den skal jeg dog her se bort fra. Men er der ikke ogsaa en ikke helt ubetydelig Mulighed for det modsatte! Jeg skal her pege paa de Bevægelser, der foregaar i Amerika, som den noksom bekendte Nationaløkonom Cassel gør til Genstand for en Artikel i „Berlingske Tidende“ for i Mandags, hvor han kommer til det Resultat, at Amerika, højest sandsynligt i hvert Fald, staar overfor en Inflation, saaledes at Guldpariteten i Forhold til Papirpariteten, om jeg maa kalde det saa, meget vel kan tænkes at ændre sig saaledes, at der ikke bliver nogen synderlig Forskel paa disse to Ting. Altsaa, den tilsyneladende Sikkerhed, som man paa dette Punkt har for, at det vil gaa i ugunstig Retning, er maaske ret beset slet ikke saa særdeles stor. Ogsaa paa dette Punkt maa jeg altsaa